

NÄIDEN
SEINIEN
SISÄLLÄ
ME EMME
NÄY

KATRI TAPOLA

Näiden seinien sisällä me emme näy

Katri Tapola

Näiden seinien
sisällä me emme
näy

SAGA Egmont

Näiden seinien sisällä me emme näy

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2002, 2023 Katri Tapola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727103945

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I

1

Yöllä lapsi oli Ellenin kanssa, unessa. Ellen käänteli kortteja, kuningas nousi, hän seurasi vierestä tapahtumista, joka eteni ilman häntä. Lapsi lepäsi, asettui aloilleen ja toisti hänen ääriiviivansa. Maailma oli kaunis ja he kaikki yhdessä kuoleman edessä. Aika pysähtyi. Öinen lintu lauloi sateen halki. Ellen heräsi, yöllä aika ei lopu, hän ajatteli ja astui muistosta toiseen. Kaikki oli kesken. Se oli valvottu yö ennen sanoja.

Aamulla aika kiisi eteenpäin. Aivokemiaa, Ellen ajatteli vielä sängyssä maaten, pelkkää aivokemiaa. Sitten ajatus katkesi, hämärään räpsähti äkkiä kirkas valo kun Tapani napsautti makuuhuoneen katkaisijan etsiäkseen vaatekaapista puhdasta paitaa. Ellen nousi nopeasti, lapsi oli yön aikana kasvanut joksikin josta Ellen ei tiennyt mitään. Hän ryhtyi puuronkeittoon ja näki miten lapsi avautui kuin kasvi kohti valoa.

Puuro valmistui liedellä. Muovinen salaattikulho peitti lapsen kasvot, lampunvarjostin, se sanoi ja lähti törmäilemään. Ellen

tarjoili aamupalan. Marjasose ei saanut olla puuron päällä kiemurassa.

Tapani kiirehti työhön ja Ellen asettui avoimen keittiön ikkunan ääreen varmistettuaan, että sose kulki suorana viivana puuron poikki. Hän katsoi ulos ja näki Tapanin selän. Mies oli ollut hätäinen, löytänyt ryppyisen valkoisen paidan ja säännännyt sitten saman tien ovesta. Ellen sulki ikkunan. Hän sulki äänet ikkunan taakse, hän halusi hiljaisuuden, heille kahdelle. Lapsi murisi kun hän vei tyhjän puurolautasen sen edestä tiskipöydälle. Se käänteli huuliaan ja etsi oikeaa asentoa sanoille. Kissa kääntyi selälleen, kun valo osui sopivasta kulmasta.

Aamiaisasiat loivat Ellenin mieleen levottomuutta. Tiskaamattomat lautaset vaivasivat Elleniä kun hän kulki makuuhuoneeseen, petasi vuoteen ja suoristi lopuksi sängynpeitteen. Kaikkialla hänen ympärillään oli vauhtia ja vilkkautta, lapsi pomppi sängynpeitteen myttyyn, Ellenin pää meni pyörälle ja koti sekaisin. Vain sanat olivat vakaita, mutta ne puuttuivat. Sanat eivät pysäyttäneet yhtä ainutta hetkeä aloilleen, sinne tänne vilahtavat liikkeet veivät aikaa eteenpäin. Ellen ryhtyi aikatauluttamaan mielessään aamua: ulkoilu, ruokahuolto, pyykkihuolto, siivous. Rikkalapio ja lattiaharja kaatuivat rymisten lattialle kun Ellen veti pölynimurin valmiiksi esiin siivouskomerosta.

Ellen tiesi jo etukäteen, että haluaisi kysyä leikkipuistossa asioita. Mitä teillä on ruokana? Miten päiväunet sujuvat? Mitä illan pitkät tunnit tuovat tullessaan? Suututteko miehilleen viiden vaivaisen minuutin vuoksi? Mutta, Ellen ajatteli, he olisivat hiljaisten armeija.

Hän kokosi kassiin pillimehun, ruisleipää, nenäliinat, vaihtohousut. Lapsen vaatteet olivat jälleen kerran väärillä

paikoilla Tapanin ja lapsen edellisillan ulkoilun jäljiltä. Ellen tuijotti hetkisen ikkunasta ulos ja näki sateen alkavan. Pelkkä ajatuskin sateesta väsytti häntä. Aamu muuttui sameaksi, pölynimuri oli rantautunut olohuoneeseen, joka nyt oli venesatama. Käsnyt kolisivat äreinä, sillä jatkuvat liikahdukset ympäröivässä materiassa, esineiden arvaamattomat reitit, ne tönäisivät Ellenin radaltaan.

Ellen penkoi eteisen komerosta esiin rikkiinäisen sateenvarjon ja ihmetteli miten saisi kannettua sateenvarjoa kun samalla piti kantaa lapsen sankoja, lapioita, kassia, roskapussia. Roskapussi, ajatteli Ellen, olisikohan Tapani vienyt sen mennessään eteisen nurkasta? Hän kääntyi kohti ulko-ovea, siinä roskapussi oli, se vuosi lattialle, lapsen sadehuppu oli rypyssä pussin vieressä. Ellen tunsi että oli aika saada päänsärky.

Ellen ryhtyi keräämään ulkovaatteita valmiiksi eteisen tuolille. Kulkiessaan edestakaisin eteisessä hän huomasi makuuhuoneen ovelta sängyn, joka nyt näytti jälleen petaamattomalta. Tapanin edellisenä päivänä käyttämä paita pilkotti olohuoneen sohvatyynyn takaa kun Ellen kulki keittiöön hakeakseen toista muovipussia roskille. Ohimennessään hän tarttui kuppiin, jonka Tapani oli illalla jättänyt kirjahyllyn reunalle, ja vei sen tiskipöydälle puurolautasen viereen. Keittiön lattialla oli talouspaperisilppua, muovipussit oli rytätty roskasangon taakse röykkiöksi, Ellen teki nopean ratkaisun ja otti mukaan myös yhden tyhjän pussin istumista varten.

Toinen kurakinnas oli edellisen illan jäljiltä kateissa. Kumisaappaat olivat vieläkin sisältä märät, sillä pohjallisia ei ollut poistettu yöksi. Lapsi heilui jo ulko-ovella. Ellen tunsi itsensä lannistuneeksi, mutta hän päätti onnistua. Hän laittoi lapion sangon sisään. Sitten hän sulloi sangon uuteen

muovipussiin yhdessä sateenvarjon ja sadehupun kanssa ja puki lapselle kuravaatteet ja yhden kurakintaan. Hän halusi kuljettaa lastaan raittiissa ilmassa, joka taas kerran vaihtuisi pakokaasuun samalla kun ihmismassat pitäisivät ääniään päällä. Sitten joskus myöhemmin, vasta myöhemmin, päivä unohtuisi teloilleen, unien ajaksi. Mutta nyt, Ellen ajatteli, hän oli pyöräyttänyt päivän käyntiin, ja päivä pyöri, vimmatusti.

Taiturimainen kuvaus siitä, kuinka äidiksi tuleminen
mullistaa kaiken.

Kun Ellen saa lapsen, käynnistyy monen muuttujan ketjureaktio.

Parisuhteeseen on löydettävä uudet sävelet äidin ja lapsen
muodostaessa symbioosin, ja myöhemmin lapsen itsenäistyessä
äidin on siedettävä erillisyyden kipu. Äitiys on lakkaamatonta
mukautumista, mikä saa Ellenin kysymään, onko hän enää
mitään itselleen.

Syvällisesti ja herkkäotteisesti äidin ja lapsen suhdetta kuvaava
romaani on samalla myös huumoria kaihtamaton tarina itsensä
löytämisestä sekä vapautumisesta.

Katri Tapola on kirjailija, joka on saanut lukuisia tunnustuksia.

Hänet on palkittu muun muassa Helsingin Sanomien
kirjallisuuspalkinnolla esikoisteoksestaan Kalpeat tytöt.